

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 3270/2019
11.06.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Божидара Вујичића, председника већа, Весне Субић и Јелице Бојанић Керкез, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., кога заступа пуномоћник Жарко Станисављевић, адвокат из ..., против туженог Града Лесковца, кога заступа Градски јавни правобранилац, ради утврђења, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 1817/18 од 22.03.2018. године, у седници већа од 11.06.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 1817/18 од 22.03.2018. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лесковцу П 4664/12 од 16.10.2017. године, усвојен је тужбени захтев тужиоца, па је према туженом утврђено да је тужиоцу, на основу правноснажне и коначне одлуке Комисије за доделу станова на коришћење са којима располаже Општина Лесковац (сада Град) од 27.09.2000. године, а која је донета на седници Комисије одржане 22.09.2000. године, додељен једноипособан стан површине 50м² који се налази у ... у улици ... на локацији „зграда ...“, стан број ... на неодређено време по правном основу закупа, те да тужилац има право коришћења напред описаног стана као и право коришћења одговарајућег одељења у подруму и заједничких просторија у згради у којој се овај стан налази. Тужени је обавезан да тужиоцу преда у државину и на несметано коришћење описани стан, као и припадајуће подрумске просторије у року од 15 дана по правноснажности пресуде под претњом извршења. Тужени је обавезан да тужиоцу на име трошкова поступка исплати 174.800,00 динара у року од 15 дана по пријему пресуде, а ако их не плати у датом року обавезан је да на досуђени износ трошкова од 171.000,00 динара плати законску затезну камату од падања у доцњу до исплате. Решењем истог суда П 4664/12 од 25.01.2018. године исправљена је првостепена пресуда у погледу назива улице у којој се налази спорни стан, утолико што уместо улице ... стан број ..., треба да стоји улица ... стан број

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж 1817/18 од 22.03.2018. године, преиначена је првостепена пресуда, тако што је одбијен тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се према туженом утврди да му је на основу правноснажне и коначне одлуке Комисије за доделу станова на коришћење са којима располаже Општина

Лесковац (сада Град) од 27.09.2000. године, а која је донета на седници Комисије одржаној 22.09.2000. године, додељен једноипособан стан површине 50м² који се налази у ... у улици ... на локацији „зграда код ...“, стан број ... на неодређено време по основу закупа, те да тужилац има право коришћења напред описаног стана као и право коришћења одговарајућег одељења у подруму и заједничких просторија у згради у којој се овај стан налази, а одбијен је и захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени да му наведене непокретности преда на несметано коришћење у року од 15 дана по правноснажности пресуде и тужилац је обавезан да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 106.500,00 динара у року од 15 дана.

Против правноснажне другостепене пресуде, тужилац је благовремено изјавио ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка, погрешне примене материјалног права и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања.

Испитујући побијану пресуду на основу чл. 408. и 403. став 2. тачка 2. ЗПП ("Службени гласник РС" бр. 72/11... 87/18) Врховни касациони суд је нашао да је тужиочева ревизија неоснована.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју овај суд пази по службеној дужности, а повреда поступка на коју ревизија указује (противуречности у другостепеној пресуди) није разлог за изјављивање ревизије по члану 407. ЗПП, као ни погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање.

Према утврђеном чињеничном стању, одлуком СО Лесковац, Секретаријата за грађевинске и комунално-стамбене послове од 22.09.2000. године додељен је тужиоцу једноипособан стан на локацији „зграда код ...“, стан број ... површине 50м² у ... на неодређено време по правном основу – закупу стана са обавезом тужиоца да уплати 1/3 од грађевинске вредности стана из ове одлуке, као и са тим да ће се међусобни однос између тужиоца и јавног предузећа за стамбене услуге регулисати уговором по пријему одлуке. Одлуком Комисије за доделу станова на коришћење од 27.09.2001. године, поништена је одлука Комисије од 22.09.2000. године којом је тужиоцу додељен једноипособан стан и иста стављена ван снаге. Против те одлуке тужилац је уложио жалбу Извршном одбору СО Лесковац који је одлуком од 08.02.2002. године исту одбио као неосновану након чега је тужилац покренуо управни спор. Решењем Окружног суда у Врању од 28.02.2003. године одбачена је тужиочева тужба изјављена против решења Извршног одбора СО Лесковац, а против те одлуке тужилац је уложио захтев за ванредно преиспитивање Врховном суду који је одлуком од 07.04.2005. године укинуо побијано решење Окружног суда у Врању и предмет вратио истом суду на поновни поступак и одлучивање. Одлуком Окружног суда у Врању од 26.06.2006. године поништено је решење Извршног одбора СО Лесковац од 08.02.2002. године са налогом да се у поновном поступку одлучи о тужиочевој жалби. Градско веће Града Лесковца, које је правни следбеник Извршног одбора СО Лесковац, након тога није поново одлучило о жалби тужиоца. Тужилац је 29.04.2011. године поднео захтев Јавном предузећу „Дом“ Лесковац за закључење уговора о закупу стана на неодређено време, а по том захтеву није одлучено.

Код наведеног чињеничног стања, првостепени суд налази да тужилац има основ за коришћење стана и да је то одлука о додели истог од 22.09.2000. године која

производи правно дејство без обзира што је касније поништена одлуком Комисије од 27.09.2001. године и то због тога што нова одлука Комисије није правноснажна. Због тога је првостепени суд усвојио тужбени захтев. Међутим, по мишљењу другостепеног суда тужилац не поседује правни основ за коришћење стана, с обзиром да је одлука о додели истог поништена. То што у даљем току поступка није још увек одлучено о тужиочевој жалби на решење о поништају одлуке о додели стана је само разлог да тужилац користи правна средства која су прописана Законом о управним споровима (тужба због ћутања администрације) али то није доказ да тужилац поседује основ за коришћење стана, па је због тога другостепени суд преиначио првостепену пресуду и тужиочев тужбени захтев одбио.

Правилно је закључио другостепени суд да тужилац у конкретном случају не поседује правни основ за коришћење стана, с обзиром да је одлука којом му је стан додељен поништена од стране првостепеног органа, односно Комисије која је донела и претходно решење. Као основ за поништај претходне одлуке наводи се одредба члана 7. Закона о становању односно чињеница да није дошло до закључења уговора о коришћењу предметног стана. Не улазећи у правилност наведеног решења, јер то није овлашћење овог суда, чињеница је да је исто донето по правилима управног поступка. Према одредби члана 259. став 1. Закона о општем управном поступку ("Службени лист СРЈ" бр. 33/97, 31/01), који се примењивао у време када је поништена ранија одлука, је прописано да поништајем решења и оглашавањем решења ништавим поништавају се и правне последице које то решење произвело. То значи да последице које је претходно решење произвело у смислу доделе стана тужиоцу су престале, оне више не постоје, стање се враћа у време претходног одлучивања, те то значи да претходна одлука о додели стана више не производи правно дејство, а како је то правилно закључио и другостепени суд. Чињеницом да тужилац не поседује одлуку о додели стана, да се није ни уселио у стан, нити закључио уговор о коришћењу стана доказује да тужилац неосновано потражује у овом поступку да се утврди да му је стан додељен те да се обавезе тужени на предају наведеног стана.

Када се има у виду све наведено, нису прихватљиви наводи из ревизије у којима се инсистира на постојању одлуке о додели стана, те да одлука којом је претходна о додели поништена није правноснажна.

С обзиром да се ни осталим наводима у ревизији не доводи у сумњу правилност другостепене одлуке, то је и одлучено као у изреци, на основу члана 414. став 1. ЗПП.

**Председник већа-судија
Божидар Вујичић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић